

dette? Og der tror jeg, at over for de gejstlige Interesser, direkte for Præsterne, er en Indtægt af 4,000 Kr. meget pæn. Tallet har jeg som sagt fra den allerførste Opgørelse deraf; det er Regeringens Opgørelse, og den gik endda lidt lavere ned.

Det næste Punkt, som den højtærede Minister var villig til at indrømme i Modfætning til tidligere Standpunkter, var det, at han vilde gaa ind paa en Pengeløn. Men der overtrumpede det ærede Medlem for Njøbenhavns 6te Valgfreds (Gad) og det ærede Medlem fra Kerteminde ham, idet de ogsaa tog Reservation paa dette Punkt og vare meget betænkelige ved at gaa ind paa en fast Løn. Det er for øvrigt ikke noget, som interesserer mig i overordentlig Grad. Det er utvivlsomt en Fordel for Embedsmænd at kunne beregne sikkert, hvad de have i Indtægt i Aarets Løb; men om de skulde komme til at dele Vilkaar med alle andre dødelige Borgere i vort Land, saa at de ikke ved det sikkert, skal jeg ikke begræde det. Men at det er en Fordel fra et Præstsynspunkt at have fast Løn, det anser jeg for absolut givet.

Den højtærede Minister antydede saa til Slutning, at hans Afvisning af Sagen jo ikke var faaledes at forstå, at han overhovedet ikke vilde formelt forhandle eventuelt med et Udvalg. Det tager jeg til Indtægt, idet jeg for øvrigt mener, at Tinget tager Udtalelsen i Gaar til Efterretning.

Efter den Modtagelse, som Lovforslaget altsaa har faaet fra Ministerens Side, vilde det ærede Medlem fra Vejle (Falkenstjerne) vistnok have kunnet spare sig det meste af sine Indvendinger. Thi da han øjensynlig ikke risikerer, at der bliver nogen Lov ud af denne Sag i Aar, saa havde han ikke behøvet at være saa omsigtssfuld for at finde Punkter, han kunde stille op som Forslag, der kunde forhindre Lovens endelige Gennemførelse. Det ærede Medlem for Bogenfje (M. Nielsen) har allerede berørt dette omme Tiendebaand, der findes mellem Præsterne og deres Menigheder. Det ærede Medlem fra Vejle skulde have været til Stede under tidligere Forhandlinger i Halvfjerdserne, hvor man fra Højres Side søgte ogsaa at virke med dette omme Baand mellem Præsterne og deres Menigheder — jeg tror ikke, at han da vilde have gentaget det. Jeg er ikke saa naiv at tro, at denne Statteopkrævning fra Præsternes Side i og for sig betinger noget kærligt Forhold mellem dem og Menigheden. Saa var det ærede Medlem ogsaa meget bange for at saa disse Penge dragne ind i Statskassen paa Grund af det provisoriske System. Han var end-

ogsaa bleven mere ængstelig for Provisoriet end Berg, der i sin Tid har foreslaaet midt under Provisoriet at drage det ind, og naar vi trøste det ærede Medlem med, at der bliver intet Overstud i denne Kasse, tror jeg ogsaa, han kan berolige sig for saa vidt. — Det ærede Medlem spurgte mig saa om to Ting: om jeg vilde anbefale at lade de to Love, som staa paa Dagsordenen i Dag, om Præstelønninger og Præsternes Ansættelse, uadskillelig følges ad. Jeg tror ikke, der er nogen Interesse for det ærede Medlem i at saa bevaret det Spørgsmaal; thi skulle Lovene følges ad i ikke at blive til noget, er det afgjort med det samme, men imidlertid, jeg forbeholder mig, den Dag det skulde være muligt, at føre en af disse Love igennem. Dernæst spurgte det ærede Medlem om Forholdet til Valgmenighederne, ja han gik jo der utvivlsomt videre, end han vistnok har tænkt sig nogen som helst Mulighed for at opnaa, og jeg vil ogsaa føje til, at skulde Valgmenighederne stilles paa den Maade i Forhold til Staten, at de lønnedes af den, vilde — tror jeg — det Grundlag, hvorpaa de nu hvile, i Virkeligheden være bortfaldet. Derimod er der et andet Synspunkt, som jeg skal erindre om, min ærede Medforslagsstiller fremdrog det allerede ved Sagens Forelæggelse, og det er det, at naar man gaar bort fra den nuværende Maade at pensionere Præsterne paa, hvor det er Kaldet, der pensionerer dem, til at gøre dem direkte pensionsberettigede af Statskassen ligesom alle andre Embedsmænd, saa er der ingen fornuftig Grund til ikke at behandle Valgmenighedspræsterne, som ere Medlemmer af Folketirken, ganske paa samme Maade, og jeg tror, det er en Betragtning, som vil billiges fra alle Sider, saa meget mere, som der ingen Tvivl er om, at naar den Dag kommer, da vi staa overfor Valgmenighedspræster, der ere udslidte af deres Arbejde og nu søge Understøttelse, give vi dem den enstemmig alle sammen. Derfor, at gaa til det Skridt at stille dem over for Pensioneringen ganske lige med Folketirkens øvrige Præster, vilde jeg anse for særdeles ønskeligt, og det hører til det, som jeg tror er opnaaeligt. — Endnu kun en Bemærkning. Naar jeg har antydet, at jeg tillægger Spørgsmaalet om Inddragning i Statskassen nogen stor Betydning i og for sig og hører, at man fra forskellige Sider nu kommer ind paa den modsatte Betragtning, at man ikke har noget imod det særlige Fond, saa maa jeg dog erindre de Herrer om, at naar man gennem 20 Aars Forhandling er naaet til, at den Afløsning, som nu er foreslaaet med Inddragning i Statskassen, er den rigtige, saa